

“मीठे बच्चे- तिमीले कसैसँग पनि वादविवाद गर्नु हुँदैन, केवल बाबाको परिचय सबैलाई देऊ।”

प्रश्न:- बेहदका बाबाका सहोदर बच्चा पनि छन् र सौतेला पनि छन्, सहोदर को हुन्?

उत्तर:- जो बाबाको श्रीमत्तमा चल्छन्, पवित्रताको पक्का राखी बाँधेका छन्। निश्चय छ- हामीले बेहदको वर्सा लिएर नै छोड्छौं। यस्ता निश्चय बुद्धि बच्चा सहोदर बच्चा हुन्। जो मनमतमा चल्छन्, कहिले निश्चय कहिले संशय, प्रतिज्ञा गरेर पनि तोडिदिन्छन्, उनीहरू हुन् सौतेली। सपूत बच्चाको काम हो, बाबाको हरेक कुरा मान्नु। बाबाले पहिलो मत दिनुहुन्छ- मीठे बच्चे, अब प्रतिज्ञाको सच्चा राखी बाँध, विकारी वृत्तिलाई समाप्त गर।

गीत:- जाग सजनियां जाग....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीतको अर्थ त बुझिसक्यौ। नयाँ सृष्टि, नयाँ युग र पुरानो सृष्टि, पुरानो युग। पुरानो सृष्टि पछि आउँछ नयाँ सृष्टि। नयाँ सृष्टिको रचना परमपिता परमात्माले नै गर्नुहुन्छ, फेरि उहाँलाई ईश्वर भन वा प्रभु भन। उहाँको नाम पनि अवश्य भन्नुपर्छ। केवल प्रभु भन्नाले योग कोसँग लगाउने, कसलाई याद गर्ने? मनुष्यले त भन्छन्- उहाँको नाम- रूप देश- काल छैन। अरे उहाँको शिव नाम त यहाँ प्रसिद्ध छ, जसको शिवरात्रि मनाउने गरिन्छ, उहाँलाई पिता भनिन्छ। जब पिताको परिचय हुन्छ, तब पितासँग बुद्धियोग लाग्छ। कसैसँग वादविवाद गर्न पनि बेकार छ। सबैभन्दा पहिला बेहदका बाबाको परिचय दिनु छ। उहाँले मनुष्य सृष्टि कसरी, कहिले र कुनचाहिँ रच्नुहुन्छ? लौकिक पिता त सत्ययुगदेखि लिएर कलियुगको अन्त्यसम्म मिलिरहन्छन्। तर याद फेरि पनि पारलौकिक पितालाई गरिन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परमधाममा रहनेवाला पिता। परमधाम कहिल्यै स्वर्गलाई नसम्झ। सत्ययुग त यहाँको धाम हो। परमधाम हो त्यो, जहाँ परमपिता परमात्मा र आत्माहरू निवास गर्छन्। अहिले जब सबै आत्माहरूका पिता स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ भने बच्चाहरूलाई स्वर्गको राजाई किन छैन? हो, स्वर्गको बादशाही कुनै समयमा थियो अवश्य। नयाँ दुनियाँ नवयुग थियो। अहिले पुरानो दुनियाँ, पुरानो युग हो। बाबाले त स्वर्ग रच्नुभयो, अहिले नर्क बनेको छ। नर्क कसले बनायो र कहिले बनायो? माया रावणले नर्क बनायो। यहाँ यो ज्ञान दिन धेरै सहज छ, किनकि यहाँ नै रावणलाई जलाउँछन्, केवल अर्थ बुझ्दैनन्। भक्तहरू सबैले भगवान्लाई याद गर्छन्। तर उहाँको परिचय नहुनाले भनिदिन्छन्- उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। नाम- रूपबाट अलग बेअन्त्य हुनुहुन्छ। उहाँको अन्त्य पाइँदैन, त्यसैले सबै मनुष्य निराश र सेलाएका छन्। ठण्डा पनि हुनु नै छ ताकि उहाँको आउने, स्वर्ग रच्ने समय पनि होस्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- म फेरि आएको छु। भक्तहरूलाई भगवान्द्वारा फल त अवश्य मिल्छ। भगवान्लाई यहाँ नै आएर फल दिनु छ किनकि सबै पतित छन्। वहाँ त पतित जान सक्दैनन्, त्यसैले मलाई नै आउनुपर्छ। मेरो आह्वान गर्छन्। भक्तहरूलाई चाहिन्छ भगवान्। अब भगवान्द्वारा के मिल्छ? मुक्ति- जीवनमुक्ति। सबैलाई दिन्न, जसले मेहनत गर्छन्, उनीहरूलाई दिनुहुन्छ। यति करोडौ आत्माले वर्सा पाउँछन् र? जब कोही आउँछ, उसलाई भन- बाबा हुनुहुन्छ स्वर्गका रचयिता, हामी अनुभवी छौं।

हामीले अब भगवान्लाई खोज्न सक्दैनौं। उहाँलाई त आफ्नो समयमा आउनु छ। हामीले पनि पहिला धेरै खोज्यौं, तर मिलेन। जप-तप तीर्थ आदि गर्नु, धेरै खोज्यौं तर मिलेन। उहाँलाई त आफ्नो समयमा परमधामबाट आउनु छ। आदि सनातन देवी-देवताहरूलाई ८४ जन्म पनि लिनुपर्छ। ५ वर्ष पनि प्रख्यात छन्। अहिले छ शूद्र वर्ण, त्यसपछि ब्राह्मण वर्ण। वर्णमा पनि राम्रोसँग सम्झाउनुपर्छ। विराट् रूपमा पनि वर्ण हुन्छन्। ब्राह्मणहरूको पनि वर्ण हुन्छ, उनीहरूलाई थाहा छैन। त्यसैले सबैभन्दा पहिला परिचय दिनु छ— बाबा हुनुहुन्छ स्वर्गका रचयिता र हामी हौं ब्रह्माकुमार, कुमारीहरू। बाबा आएर ब्राह्मण रचनुहुन्छ, तब त हामी देवता बन्छौं। प्रजापिता ब्रह्मा नाम छ। त्यसैले ब्रह्मा मुखद्वारा ब्राह्मण रचनुहुन्छ। ब्रह्माका पिता हुनुहुन्छ शिवबाबा। त्यसैले यो ईश्वरको कुल हो। जसरी कृपलानी कुल, वासवानी कुल हुन्छ, त्यस्तै यस समयमा तिम्रो हो ईश्वरीय कुल। तिमी हौ उहाँका सन्तान, जो सच्चा ब्राह्मण छन्, जसले पवित्रताको प्रतिज्ञा गरेका छौ। बच्चा त सबै हुन्, तर उनीहरूमा पनि कोही सहोदर छन्, कोही सौतेला छन्। सहोदर जो छन् उनीहरूले त पवित्रताको राखी बाँधेका छन्। राखी बन्धनको पनि पर्व छ नि, सबै यो संगमको कुरा हो, दर्शन पनि संगमको हो। विनाश पछि तुरुन्तै दीपावली आउँछ, सबैको ज्योति बल्छ। कलियुगमा सबैको ज्योति निभेको छ।

बाबालाई तारनहार बागवान पनि भन्छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई तारनहार वा बागवान भनिँदैन। बाबा आएर आफ्नो बगैँचामा आफ्ना बच्चाहरूलाई हेर्नुहुन्छ। उनीहरूमा कोही गुलाब छन्, कोही चम्पा, कोही लिली फूल छन्। हरेकमा ज्ञानको सुगन्ध छ। तिमी अब काँडाबाट फूल बनिरहेका छौ। यो हो काँडाको जंगल। कति झगडा, मारामारी आदि छ किनकि सबै नास्तिक छन्, अनाथ छन्। नाथ छैनन्, जसले उनीहरूलाई सल्लाह दिऊन् र आफ्नो बनाऊन्। नाथलाई कसैले जान्दैनन्। त्यसैले नाथलाई अवश्य आउन पर्‍यो नि। बाबा आएर सनाथ बनाउनुहुन्छ। मनुष्यले चाहन्छन् पनि— एक धर्म, एक राज्य होस्, पवित्रता पनि होस्। सत्ययुगमा एक धर्म थियो नि। अहिले त दुःखधाम छ। अहिले तिमी ब्राह्मण वर्णमा आएका छौ, फेरि देवता वर्णमा जान्छौ। फेरि यस पतित सृष्टिमा आउँदैनौ। यो हो सबैभन्दा उच्च खण्ड। यदि गीतालाई खण्डन गर्दैनथे भने यसलाई भारतवर्ष कसले भन्थ्यो? शिवको मन्दिरमा जान्छन् नि। त्यो हो बेहदका बाबाको मन्दिर किनकि बाबा नै सद्गतिदाता हुनुहुन्छ। अनाथहरूलाई आएर सनाथ बनाउनुहुन्छ। यो कुरा बाबा सिवाय अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। अरू ती सबै हुन् भक्ति सिकाउनेवाला। त्यहाँ त ज्ञानको कुरा नै हुँदैन। ज्ञानसागर सद्गति दाता एक मात्र हुनुहुन्छ। मनुष्य कहिल्यै सद्गतिका लागि गुरु बन्न सक्दैनन्। त्यसो त कुनै कला सिकाउनेलाई पनि गुरु भनिदिन्छन्। तर ती गुरुले सारा सृष्टिको सद्गति गर्न सक्दैनन्। भन्न त भन्छन्— हामीलाई साधु आदिद्वारा शान्ति मिल्छ, तर अल्पकालको लागि। फेरि संन्यासीले भन्छन्— स्वर्गको सुख काग-विष्टा समान छ। फेरि संन्यासीद्वारा जुन शान्ति मिल्छ, त्यो पनि काग विष्टा समान नै भयो। मुक्ति त दिँदैनन् नि। मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। श्रीकृष्णसँग सबैको धेरै प्यार छ, तर उनलाई पूरा जान्दैनन्। अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— सत्ययुगमा कृष्णपुरी थियो, अहिले त कंसपुरी भएको छ। अहिले बाबा आएर फेरि

कृष्णपुरी बनाउनुहुन्छ। फेरि आधा कल्पपछि रावण राज्य नर्क बन्छ। आधा कल्प छ सुख, आधा कल्प छ दुःख। सुखको समय धेरै छ, तर सुख-दुःखको खेल त चलिरहन्छ। यसलाई सृष्टिचक्र भनिन्छ अथवा हार जितको खेल भनिन्छ। संन्यासीले सम्झन्छन्— हामीले मोक्ष पाउँछौं। तर मोक्ष कसैले पाउन सक्दैन। यो रहस्यलाई कसैले जान्दैनन्। मुक्ति र जीवनमुक्ति, बाबा सिवाय कसैले दिन सक्दैन। तिमीले आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौ नि। यहाँ त हेर दुःख नै दुःख छ। अब हामी बाबाको मदतद्वारा स्वर्ग बनाइरहेका छौं, फेरि हामी नै मालिक बनेर राज्य गछौं र बाँकी सबैलाई मुक्तिधाममा पठाइदिनुहुन्छ। उनीहरू फेरि आफ्नो समयमा आउँछन्। जब उनीहरू पनि उत्रिन्छन्, पहिला सुखमा नै आउँछन् फेरि दुःखमा। भक्तिमार्गमा जप, तप, माला आदि जप्छन् नि। भन्छन् पनि— एकलाई याद गर्नुपर्छ। यसमा देह-अभिमानलाई छोड्नुपर्छ, तर कसैले छोड्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अब सबै फर्किएर जानु छ। बाबाले बच्चाहरूसँग नै कुरा गर्नुहुन्छ। बच्चाहरूमा पनि कोही सौतेला छन् भने कोही सहोदर छन्। सौतेला उनीहरू हुन्, जसले पवित्रताको राखी बाँध्दैनन्। सहोदरलाई त निश्चय छ— हामी त वर्सा लिएर नै छोड्छौं। बाँकी कुनै-कुनै त फेल हुन्छन्। कच्चा र पक्का नम्बरवार त हुन्छन् नै। पक्का जो हुन्छन्, उनीहरूले स्त्री, बच्चाहरू आदि सबैलाई लिएर आउँछन्, आफू समान बनाउँछन्। हाँस-बकुल्ला त एकै ठाउँमा रहन सक्दैनन्। ठूलो जिम्मेवारी छ बाबा माथि। सबैलाई पवित्र बनाउनु— यो बाबाको काम हो, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ, दुवै चक्का एकै साथ चल। स्त्री र पति साथ-साथै चल्थौ भने गाडी ठीक चल्ल। भन्नुपर्छ— हामी दुवैले पवित्रताको हात बाँध्दछौं। हामी अब पवित्र बनेर बाबाद्वारा वर्सा अवश्य लिन्छौं। ब्रह्माका बच्चा बन्यौं त्यसैले भाइ-बहिनी भयौं। फेरि विकारी कर्म हुन सक्दैन। विकारमा त जान सक्दैनौ। यो ईश्वरीय नियमले भन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अब विष पिउने-पिलाउने विचार तोड्नु छ। हामी एक अर्कालाई ज्ञान अमृत पिलाउँछौं। हामीले पनि बाबासँग स्वर्गको वर्सा लिन्छौं। सपूत बच्चाहरूको काम हो बाबाले भनेको मान्नु। जसले मान्दैन ऊ कपूत नै ठहरिन्छ। कपूत बच्चालाई वर्सा दिन बाबाले पनि अवश्य आनाकानी गर्नुहुन्छ। तिमी ब्राह्मण देवता बन्नेवाला हौ, त्यसैले तिमीले आफ्नी स्त्रीलाई पनि ज्ञान अमृत पिलाउनुपर्छ। जसरी सानो बच्चालाई नाक समातेर दवाई पिलाइन्छ। स्त्रीलाई भन— तिमीले मान्छौ पति तिमी गुरु, ईश्वर हो। त्यसैले अवश्य मैले तिमी सद्गति गर्छु नि। पुरुषले त तुरुन्तै स्त्रीलाई आफू समान बनाउन सक्छन्। स्त्रीले पुरुषलाई छिटै बनाउन सक्दैनन्। त्यसैले अबलाहरू माथि धेरै अत्याचार हुन्छ। बच्चीहरूलाई धेरै कुटाइ खानुपर्छ। तिमी रक्षा सरकारले पनि गर्न सक्दैन। उनीहरूले भन्छन्— हामीले केही गर्न सक्दैनौ। बाबाले त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू श्रीमतमा चल्थौ भने तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ। यदि कपूत बन्यौ भने वर्सा गुमाउँछौ। वहाँ लौकिक पितासँग बच्चाहरूले हदको वर्सा लिन्छन् र यहाँ सपूत बच्चाहरूले बेहदका पितासँग बेहदको वर्सा लिन्छन्। यसलाई भनिन्छ दुःखधाम। यहाँ त तिमीले सुन पनि लगाउनु छैन, किनकि यस समयमा तिमी भिखारी छौ। अर्को जन्ममा तिमीलाई एकदम सुनको महल मिल्ल। रत्नले जडिएको महल हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामीले अहिले बाबाबाट २१ जन्मको वर्सा लिइरहेका छौं। भक्तिमार्गमा मैले केवल भावनाको फल

दिन्छु। उनीहरूलाई त थाहा छैन— श्रीकृष्णको आत्मा कहाँ छ? गुरु नानकको आत्मा कहाँ छ? तिमीलाई थाहा छ— अहिले उनीहरू सबै पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तमोप्रधान बनेका छन्। उनीहरू पनि सृष्टि चक्र भित्र नै छन्, सबैलाई तमोप्रधान बन्नु नै छ। अन्त्यमा बाबा आएर फेरि सबैलाई फर्काएर लैजानुहुन्छ। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अब पवित्रताको हात बाँध्नु छ। देह-अभिमानलाई छोडेर विकारी वृत्तिलाई परिवर्तन गर्नु छ।
- २) बाबाको श्रीमतमा चलेर सपूत बच्चा बन्नु छ। ज्ञान अमृत पिउनु र पिलाउनु छ। स्वयंमा ज्ञानको सुगन्ध धारण गरेर सुगन्धित फूल बन्नु छ।

वरदानः— शुभ भावनाले व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्ने होलीहंस भव

होलीहंस उसलाई भनिन्छ, जसले नेगेटिभलाई छोडेर पोजिटिभलाई धारण गर्छ। देखेर पनि, सुनेर पनि हेर्दैन, सुन्दैन। नेगेटिभ अर्थात् व्यर्थ कुरा, व्यर्थ कर्म नसुनोस्, नगरोस्, न बोलोस्। व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गरौस्। यसको लागि हरेक आत्मा प्रति शुभ भावना चाहिन्छ। शुभ भावनाले उल्टो कुरा पनि सुल्टो हुन्छ, त्यसैले कोही जस्तोसुकै होस् तिमीले शुभ भावना देऊ। शुभ भावनाले पत्थरलाई पनि पानी बनाइ दिन्छ, व्यर्थ समर्थमा बदलिन्छ।

स्लोगनः— अतीन्द्रिय सुखको अनुभूति गर्नको लागि शान्त स्वरूप स्थितिमा स्थित होऊ।